

**OTRÁVENÉ
DUŠE**

Petr Švec

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Tato kniha je věnována mým rodičům.

*Hrdinům, kteří mi darovali život.
Speciální poděkování patří mé ženě Šárce,
která je světlem na konci tunelu.
Půjdu za ním, dokud budu dýchat.*

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Text © 2017, Petr Švec

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Šárka Švecová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-207-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-208-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-209-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PROLOG

Shrbená postava si razila cestu úzkou lesní pěšinou a vesele si pobrukovala. Roušku tmy narušoval pouze nažloutlý koláč dorůstajícího měsíce. Pro běžného člověka by nebylo nic snadného pohybovat se terénem plným kamení a spadáných větví. František Volný, kterému nikdo neřekl jinak než Karban, však nebyl žádným náhodným kolemjdoucím. Zdejší trasou šel již mnohokrát a přesto, že se jednalo o pořádný kus cesty, vždy došel z Lesanky domů živ a zdrav. Jeho žena, kterou po šestatřiceti letech manželství stále neopouštěla hádavá nálada, měla ovšem jiný pohled na věc. Dle jejího názoru mělo zdraví a domácí hruškovice, kterou si hostinský a Františkův bratr v jedné osobě schovával pod pultem, pramálo společného.

Jinak tomu nebylo ani dnešního večera, kdy si jako vždy s kumpány zahráli partičku mariáše, při kterém náramně chutnalo pivo a samozřejmě zmíněná kořalka. Někdo by se snad zatvářil kysele při pomyslení na podobnou kombinaci. Takový člověk by si vysloužil Františkovo pohrdavé odfrknutí. U jejich stolu nebylo místo pro žádné bačkory s choulostivým žaludkem. Citlivky mohly

zůstat doma, otevřít ledničku a usrkávat mléko, nejlépe odstředěné, aby náhodou nedostaly třasavku.

Zřídka kdy přemohl úsměv, když si v předsíni s funěním sundával boty a naslouchal lamentování své manželky. Téměř vždy zazněla slova jako alkoholik, bezdomovec, či dokonce blázen. Tomu všemu se mohl František s čistým svědomím smát, protože pro pravdu se každý zlobí a tohle nemělo s pravdou nic společného. Dokázal by přežít i bez alkoholu, ale proč by to, prokrindapána, dělal, když pak jazyk pookřál, karty šly pěkně od ruky a cesta domů rychleji utíkala. Přesně tak, domů, protože on měl kam jít a jen blázen by se vracel dřív, než bylo nutné. Tolik tedy k výrokům manželky o jeho osobě.

Byl zhruba ve dvou třetinách cesty mezi Záhorovicemi, na jejichž kraji se za železnicí krčil bratrův hostinec, a Komní, ve které na něj čekala jeho milovaná žena, když po pravé ruce zahlédl jakýsi pohyb. Zastavil a posunul si brýle blíže k očím. Broukání na rtech mu náhle odumřelo. Vyčkával a snažil se zaostřit na prostor mezi kmeny stromů nedaleko od pěšiny. Nedokázal rozpoznat, zda se jedná o člověka, zvíře, či pouhý výplod jeho fantazie. Popošel o pár metrů dál a napínal zrak. Neviděl nic než husté větve smrků – nehybné jako všechno ostatní. Zadržel

dech a vypustil ze sebe hlasitý pšouk, načež se hlasitě zachechtal, jako kdyby jeho zadnice právě dovyprávěla nějaký košilaty vtíp.

Nakonec přeci jen zvítězila fantazie, kterou sice nepovažoval za svoji nejsilnější stránku, ale kdo ví, co se člověku vyrojí v mysli po šesti pivech a stejném počtu panáků.

Ušel několik dalších kroků a naposledy se ohlédl; nejhorší nápad jeho života.

Měsíční svit dopadal na místo, které bylo doposud skryté. František spatřil klečící lidskou postavu. Byla k němu otočená zády, ale podle stavby těla a krátkých rozčuchaných vlasů se téměř jistě jednalo o muže. Ruce měl bezvládně svěšené podél těla a hlavu sklopenou k zemi, jako by i přes svou nepohodlnou pozici propadl spánku.

Bratr hostinského z Lesanky nepatřil do kategorie lidí, kteří projevují přílišný zájem o problémy ostatních. Co se týkalo jeho osoby, dokázal si poradit bez cizí pomoci a to samé očekával od druhých. Tento názor zastával celý život a dnešní noc mu nepřipadala jako vhodná doba na měnění zvyklostí.

Přemýšlel, že se o kus dál zbaví piv, která momentálně sužovala jeho močový měchýř. Mohl si samozřejmě rozepnout poklopec a vykonat potřebu

přímo na místě. Jeho nového klečícího přítele by to sotva pohoršilo. V jeho přítomnosti však cítil neklid. Muž vypadal, že potřebuje pomoc. Možná ano, možná ne.

František mávl rukou a pokračoval v cestě za manželkou a jejím lamentováním.

„Prosím,“ ozvalo se za jeho zády.

Zvolnil tempo a po pár krocích úplně zastavil. Očima tékal ze strany na stranu a horečně uvažoval. Začínal se potit.

„Nenechávej mě tu.“

Zmlkni.

„Prosím.“

Zavři hubu!

„Prosím...“

Zavřel oči, povzdychl si a rázně vykročil zvednout toho padavku, případně mu dát pár facek na probrání, pokud to bude potřeba. Pro něj za něj mu klidně opráší kalhoty a požehná křížkem na čele. Hlavně ať už mu dá pokoj.

„Tak co je, chlape?“ zeptal se, uchopil muže za rameno a jemně s ním zatřásl.

Jednoduchá otázka, žádná odpověď.

František přidřepł a naklonil se dopředu, aby mu viděl do tváře. Otrávenost v jeho mysli vystřídal šok.

Toho nešťastníka znal a v dlouhé řadě lidí, které by tady čekal, stál na jednom z posledních míst.

Robert Král – ředitel základní školy v nedalekých Raskovicích. Jednou za čas navštívil Lesanku a většinou si přisedl ke stolu, na kterém poletovaly karty. Mohl si samozřejmě vybrat některý z raskovických podniků, kde bylo větší vyžití oproti okolním obcím, ale vzhledem k jeho funkci mu to zřejmě nepřišlo jako rozumné řešení. Preferoval Záhorovice a vychutnával si pivo, aniž by ho pozorovaly zvědavé oči. Dalo by se namítnout, že měl svaté právo zajít večer na pár vychlazených a pročistit si hlavu od všedních starostí. Zkuste to však vyprávět nějakému chlápkuvi, jemuž mezi ušima zahnívají emoce páchnoucí cigaretami a přemírou alkoholu.

„Roberte, co tady, proboha, vyvádíš?“ zasípal František. Hrdlo měl sevřené strachem, který se k němu mezitím připlížil a ochromil ho svoji intenzitou. Něco tady nebylo v pořádku. Něco tady bylo zatraceně špatně.

Robert Král zvrátil hlavu a odhalil tak celou svou tvář. Jeho bledá pokožka zářila do tmy, pod rozechvělými víčky bylo vidět pouhé bělmo a z koutku úst mu na límec košile stékal pramínek slin. František sebou trhl. Po chvíli se vzpamatoval,

objal ředitele kolem ramen a pravou ruku mu provlékl v podpaží.

„Pojď, pomůžu ti na nohy. Dojdeme k nám a pak mi povíš, co se ti přihodilo.“

„Nemůžeš odejít,“ ozval se náhle ředitel.

František ztuhl v půli pohybu. Močový měchýř ho nesnesitelně pálil. „Co jsi říkal?“

„Ty jeden hajzlíku,“ odvětil ředitel a zahihňal se.

Františka ve vteřině zaplavily dva pocity zároveň. Do popředí vyskočil údiv, těsně následován vlnou hněvu. Takhle to tedy dopadá, když člověk strká nos do cizích záležitostí. Uvolnil své objetí a napřímil se. „Myslíš si, že je to legrace? Já si o tebe dělám starost a ty mě tady taháš za fusekli. Běž radši do postele. Já jdu udělat to samé.“

„Nemůžeš odejít,“ opakoval ředitel. Tentokrát to znělo chladně a podivně definitivně. František znepokojeně přešlápl.

Ředitel zapřel jednu ruku o zem a rozvážně se zvedl na nohy. Kalhoty měl obalené jehličím. František si všiml jeho výrazu a udělal dva kroky zpět. Královny oči vypadaly opět normálně, ale leskly se jako oči pomateného střelce předtím, než zmáčkne spoušť. Roztáhl ústa do nepřirozeného šklebu obnažujícího dásně. Jediné, co zůstalo stejné,

byla ona strašlivá bledá tvář, která vystupovala do popředí z okolní tmy.

Františkovi to připomnělo šíleného maniaka ve fialovém saku, co poskakoval v jednom z těch přiblblých filmů, na které koukává jeho vnuk. Až na to, že tohle nebyl žádný film, ale realita, ze které se nedalo odejít do vedlejšího pokoje nebo ji vypnout dálkovým ovládním. To mu však nebránilo, aby zamířil ven z lesa a nechal toho starého blázna daleko za sebou. A přesně to taky udělá.

„Trhni si,“ procedil mezi zuby a vyrazil zpátky na pěšinu. Chvatnými kroky zvětšoval vzdálenost a těsně před zatáčkou se přesvědčil, zda ho Král nepronásleduje. Ředitel ho pozoroval. Stál nehybně.
Strašák.

Už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, vířilo Františkovi hlavou stále dokola. Močový měchýř mu s každým dalším krokem bolestivě pulzoval.

Na okraji zalesněné plochy, kde smrky ustupovaly před lípami a urostlými duby, zkrivil tvář a vyběhl z pěšiny do hustšího porostu. Vrazil do stromu, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost. Vzadu na patře stále vnímal pachut' z onoho podivného setkání.

Roztřesenými prsty bojoval s poklopцем, a když to konečně dokázal, ozval se zvuk mohutného proudu moči. František vydechl úlevou a pozoroval, jak se z louže pod ním oddělují úzké potůčky, které líně obtékaly podrážky jeho bot. Bylo mu to srdečně jedno.

Pocítil náhlé zašimrání na zátylku a ohnal se. Následovala ostrá bolest. Sevřel dlaň. Mezi prsty mu cosi uvízlo. Dal si ruku před oči a ze vzdálenosti několika centimetrů na ni mžoural. V dlani se mu zmítalo sršní tělo. Vztekla ho odhodil. Nahmatal bolavé místo na zátylku a zaskučel. Kůže za krkem ho začínala svědit.

V momentě, kdy si zapínal kalhoty, zaslechl zlověstné bzučení. Neschopný pohybu zíral do tmy a modlil se, aby ten otravný zvuk ustal. Bůh tu noc nebyl v doslechu. Bzukot nabýval na síle.

František věděl, že pokud okamžitě nepřiměje nohy k pohybu, riskuje mnohem více než jedno zbloudilé bodnutí. Ale vědět bohužel v tuto chvíli neznamenal zhora nic. Jeho tělo se proměnilo v pytel naplněný kostmi, masem, vnitřnostmi a krví. Vzhlédl vzhůru a spatřil, jak se v bledém měsíčním světle rýsují desítky – *Stovky!* – tmavých teček. Duhovky mu zčernaly zděšením. Ústa zela dokořán v němém výkřiku.

Bzukot přešel v ohlušující kakofonii, která ho paralyzovala a naplňovala hrůzou. Celý prostor, celé univerzum se zdálo být vyplněné oním zvukem kmitajících křídel.

První sršní dělnice dorazily, aby vražedným útokem pomstily smrt své sestry. Františkův němý výkřik se proměnil v zoufalý řev. Sršně využily nabídnuté příležitosti a vtrhly do otevřených úst. Přistávaly na jazyku, dásních a vnitřku tváří, kde pumpovaly jed do poddajných měkkých tkání.

František lapal po vzduchu a vdechl jedno z hmyzích těl, jež mu působila mučivou bolest. Panika, která ho uchvátila, prorazila psychickou hráz a přiměla jeho tělo k pohybu. Další vetřelci se mu mezitím usadili za výstřihem košile, v uších a velká část toužila proniknout za skla brýlí.

Klopýtal lesem s rozepnutými kalhotami, plácal rukama a každou vteřinu ucítil další bodnutí. Ze všeho nejhorší byla agónie v jeho ústech. Cvakal zuby, drtil hmyzí schránky a v běhu je vyplivoval. Místo jazyka měl přerostlou houbu. Ztěžka oddychoval. Šlo to stále obtížněji, nepřestával však živit nadějí, že to zvládne. Pohlédl před sebe a do očí mu vhrkly slzy. Utíkal špatným směrem; vstříc smrti.

Levé oko mu zaplavila nová, netušená vlna bolesti. Pod sklíčkem brýlí se zmítal zdroj utrpení. Napůl slepý zakopl o vystouplý kořen stromu. Zděšeně vykřikl a dopadl na bok. Cítil, jak rozmačkal desítky drobných těl pod košilí. Škrábal se zpátky na nohy, ale paže mu vypověděly službu. Nekonečná vlna hmyzu mu během několika vteřin pokryla většinu obličeje.

Nadechnutí zůstalo jakýmsi bláznivým nápadem. Františkovi připadalo, že svým jediným zdravým okem spatřil postavu stojící nad ním.

Ty svině, hodlal říci, ale místo slov mu z úst vylezlo jen několik zraněných sršní. Svezly se mu po tváři, aby zemřely spolu s ním.

František Volný zvaný Karban padal do temnoty.

Část první
ZÁBLESKY

Příjezd

1.

Nastala první srpnová neděle a dopolední slunce se stále silněji opíralo do kapoty Fordu Escort, jehož starý motor hlasitě protestoval pod tíhou vypůjčeného přívěsu. Silnice byla téměř prázdná, což pomáhalo příjemně polykat kilometry, které vedly k novému životu. Lepšímu životu, jak doufali oba cestující uvnitř vozu.

Monika Kloučková se protáhla, otevřela oči a rozespalým zrakem sledovala ubíhající krajinu. V rádiu zrovna *šlel* Steven Tyler, který Monice připadal okouzlující a odpudivý zároveň. Pohlédla na Tomáše a zvedla obočí. Mnul si strniště, oči upíral na vozovku a vyluzoval tlumené zvuky, vzdáleně připomínající zpěv.

„Máš bolesti?“ zeptala se. Tomáš sebou cukl a šlehl po ní očima. Na tvářích mu vyvstaly rudé skvrny. Moničin nevinný vtípek zřejmě nepadl na úrodnou půdu. Vyslala k němu opatrný úsměv.

Tomáš se otočil a mlčky pokračoval v řízení. „Dneska bude pěkný pařák,“ promluvil nakonec.

„To jo, během stěhování nás může pěkně potrápít.“

Aspoň trošku zhubneš. Tomáše polil studený pot, když si uvědomil, že to téměř vyslovil nahlas. V minulosti párkrát ujel a nebyl na sebe zrovna dvakrát pyšný. Jednou dokonce myslel na rozchod, ale snažil se o trpělivost. Občas zkrátka potřeboval upustit páru. V momentech, kdy vztek vyhrával nad zdravým rozumem, si přál vidět její slzy. Čím víc, tím líp, a když bude fňukat, tak přitvrdí. Musela pochopit, jak moc ho to trápí, a věci – kilogramy – se dají do pohybu. Když pak sledoval její zarudlé oči a vlhké tváře, nenáviděl se.

Prokletá štítná žláza. Ta byla viníkem, nikoli Monika. Jenomže štítnou žlázu nemohl rozplakat žádnými výčitkami ani urážkami. Nacházela se mimo jeho rétorické schopnosti. Z úst mu uniklo lehké povzdechnutí, které zaniklo ve zvuku motoru. Poslepu nahmatal ruku svojí přítelkyně a pevně ji stiskl. Byla horká a vlhká.

„To zvládneme. Nejhorší bude pračka. Možná na ní ještě bude otisk tátovy boty, jak ji při rvaní do přívěsu nakopl. Měl jsem ho poprosit, aby jel s námi. Když tak na někoho zazvoním. Neříká se snad, že lidi na vesnici si pomáhají?“

„Nejspíš tě zklamou, ale Raskovice mají skoro čtyři tisíce obyvatel, takže statisticky se jedná o město.“

„Paní magistra promluvila,“ prohodil Tomáš a zarazil se. Studium na vysoké; další hořká pilulka, kterou musel spolknout. Monika doběhla do konce, on přerušil těsně před cílovou páskou. Nic naplat, život jde dál.

„Stejně je zvláštní, že se na nás usmálo štěstí zrovna tady,“ pokračoval. „Čekal bych, že se upíchneš ve Zlíně, Hradišti nebo Brodě, ale kdepak. Jako by Raskovice čekaly s otevřenou náručí. Nepřijde ti to trochu strašidelné?“

„Zrovna ty mi budeš vykládat něco o strašidlech,“ odvětila Monika s úsměvem, který měl zaplašit podivné mrazení v zádech. „Žádný horor, ale romantika: pohledný vizovický chasník unese dívku z Brna do svého rodného kraje, kde najdou štěstí v jednom malebném městečku. Tečka. Podívej se na nás. Jsme ideální dvojka. Budoucí clientský poradce a jedna zbloudilá učitelka s ušima odřenyma ze státnic.“

„Ukaž. Nemáš je zase tak odřené,“ pousmál se Tomáš a zatahal ji za ušní lalůček.

Monika ho plácla přes prsty, položila hlavu na opěrku a pohlédla mu do očí.

„Určitě ti nevadí, že budeš dojíždět do Hradiště?“ zeptala se. „Mohli jsme najít pronájem přímo tam. Já bych si poradila.“

„Žádný strach. Tahle kára mě odveze, kam budu chtít. Navíc, nabídka od ředitele školy se neodmítá, ne? Ten byt po jeho nemocné mámě je za hubičku.“

„Hubičku bych si dala,“ odvětila a našpulila rty. Tomáš se naklonil na stranu a vlepil jí mlaskavou pusou.

Zavřela oči. Silnici právě lemovaly vzrostlé smrky a sluneční paprsky, které prosvítaly skrze větve, jí pod víčky vytvářely jakousi psychedelickou verzi morseovky v červených a černých barvách. Frekvence nabývala na rychlosti jako nějaký podivný druh varování, až se silnice stočila do lesa a nastala tma.

Měla mít dlouhého trvání.

2.

„Zatracený krám,“ ulevil si Tomáš a setřel pot z čela. Slova byla zbytečná. Jeho pohled hovořil za vše.

Nacházeli se na odpočívadle mezi prvním a druhým patrem a Monika necítila prsty.

„Snažím se,“ špitla spíše sama pro sebe.

„Já vím. Chvilí si odpočinem a pak to zkusíme dotáhnout o další patro výš. Všimla sis, jak na nás venku z oken hleděla polovina baráku? Musí se náramně bavit.“

„Tak co kdybychom na někoho z těch diváků zazvonili?“ zeptala se. Tomáš však předstíral, jako kdyby ho něco podobného v životě nenapadlo.

Monika zaslechla něčí kroky. *Naděje*. Myšlenka vzápětí získala podobu zamračeného chlapce, který stoupal po schodech a prohraboval se ve své světlé kšticí. Když spatřil neznámé tváře, na malý moment znejistěl, jako by přemýšlel, zda vešel do správného vchodu. Poté zpozoroval starou otlučenou pračku a jeho oči se rozjasnily pochopením.

„Dobrý,“ pozdravil napůl pusu.

Monika mu oplatila stejnou mincí a změřila si ho pohledem. Neměl sice proporce stokilového stěhováka, který by se objevil v ideálním světě, kde pračky neváží dvě tuny, nicméně vypadal celkem při síle; rozhodně více než její maličkost. Pohlédla na Tomáše, který zřejmě držel bobříka mlčení, a v duchu se pousmála nad mužskou ješitností.

„Poslyš, neměl bys, prosím, čas nám trochu pomoci?“

Chlapec zpomalil a nasadil kamenný výraz, který přiměl Moniku, aby svého dotazu litovala. Po chvíli pokrčil rameny a letmo se usmál. „Ale jo. Které patro?“

„Bydlíme až nahoře.“

„V bytě staré Králové? Máma říkala, že se vypařila.“

Monika přikývla. „Momentálně bydlí se synem. Vzal ji k sobě, aby o ni mohl pečovat.“

„To je náš řída,“ houkl chlapec.

„Já vím. Nechal nám skoro kompletní vybavení, takže když dostaneme nahoru tohle monstrum, máme vyhráno.“

„Kde to mám čapnout?“

„Tady máš pomocníka,“ odpověděla a podala mu svůj stěhovací hák.

Za deset minut bylo po všem.

„Paráda. Co jsem dlužen, chlapec?“ zeptal se Tomáš.

„V poho. Beru to jako posilku.“

„Dobře, ale máš to u mě. Tady se slečnou učitelkou bych tam tu pračku nedostal ani do setmění.“

„Učitelkou?“ žasl chlapec a pohlédl na Moniku.

„V září nastupuju na místní základku. Budu učit na druhém stupni.“

„Čumím... teda pardon. Já letos finišuju, takže se asi uvidíme.“

„Možná občas přimhouřím oko.“

„Super. A mohla byste se zmínit mojí třídní, že vám Petr Hrdlička pomáhal se stěhováním. Třeba

mi pak přilepší z češtiny,“ zvedl ruku a palcem ukázal jedničku.

„Uvidím, co se dá dělat.“

„Platí.“

Petr se rozloučil a seběhl o patro níž. Po zdolání posledního schodu sykl bolestí. Levou patu měl v jednom ohni. Odemkl dveře od bytu a spěchal do svého pokoje.

3.

Monika naskládala zbývající romány do spodní police knihovny a s rukama v kříži narovнала záda. Rozhlédla se po obývacím pokoji. Vzpomněla si na nápis, který nedávno zahlédla na štítu jednoho z rodinných domků: **Malý, ale náš**. Vzhledem k pronájmu ne tak úplně přesné, ale to nebylo podstatné. Obývací pokoj, kuchyň a ložnice. Nic víc nepotřebovali. Původní nábytek působil sice poněkud omšelým dojmem, pro jejich účely však bohatě stačil.

„Mám pravdu, Ferdo?“ zeptala se a pohlédla do rohu na komodu, kde v klicce poskakovala její andulka.

„Ahoj,“ zašvitořil papoušek.

„Beru to jako ano.“

Přešla doprostřed místnosti a dlaní přejela po dřevěné desce konferenčního stolku. Byl posetý rýhami po vzoru hospodských stolů, které hodně pamatují. Dýchal životem stejně jako bytelná pohovka, na níž byla zřetelně vybledlá místa, kde sedávali původní majitelé. U pravé stěny se nacházela kombinovaná skříň jako vystřižená z šedesátých let, v jejíž prosklené vrchní části bylo místo pro různé hrníčky a fotografie. Nad skříní visel portrét staré ženy. Muselo se jednat o ředitelovu matku. Ale proč si obraz nevezala s sebou do jeho domu, kde o ni pečoval? Žena seděla v houpacím křesle, oblečená do černé halenky a žluté sukně, jejíž lem padal až na zem. Vlasy měla schované pod bavlněným šátkem a dívala se kamsi za malíře. Nebo snad přímo na něj. Monika si nebyla jistá. Přikročila blíž. Ženinu tvář zdobil nepatrný náznak úsměvu, který se odrážel v jejích očích. Zářily. Jako by...

„Víš, co mě napadlo?“

Monika zalapala po dechu. Přímo za ní stál Tomáš s kapičkami vody na širokých ramenou a ručníkem omotaným kolem pasu. Částečně se uklidnila, položila mu ruce na hrudník a zvedla obočí.

„Dám se poddat.“

„Po stěhování jsem dostal žízeň. Mohli bychom vyběhnout na malou procházku a najít nějaké příjemné místo, kde se dá posedět.“

Monika pocítila záchvěv zklamání. V jeden okamžik – jenom malinkou chvíličku – doufala, že měl na mysli zcela odlišnou aktivitu.

„Tak já se skočím taky opláchnout a můžeme vyrazit.“

„Nenech mě čekat moc dlouho,“ odvětil Tomáš a plácl ji přes zadek.

Nápodobně. Sevřela rty a zmizela v koupelně.

Spojení

1.

Monika stála na začátku ponurého tunelu, na jehož konci pulzovalo jedovatě zelené světlo. Měla pocit, jako by ji zvalo dál. Z okolních stěn se ozývalo vtíravé škrábání. Pohlédla za sebe a tiše zaklela. Jediná cesta vedla dopředu.

Otřásla se zimou a s podivem zaznamenala, že je bosá. Na sobě měla dvoudílné pruhované pyžamo, ve kterém večer ulehla do postele. Přepadla ji závrať. Prostor kolem jako by se otočil o tři sta šedesát stupňů a s pronikavým klapnutím zapadl zpět na své místo.

Pomalou vykoučila vpřed. Vypadalo to, že po obou stranách je několik větších otvorů podobným vchodům do jeskyní. Vycházelo z nich stejné světlo jako na konci tunelu, ale zářilo méně intenzivně. Škrábání se ozývalo stále hlasitěji. Znělo hladově. Ve vzduchu poletovalo hejno much a neúnavně opisovalo nepravidelné kruhy. Blížila se k prvnímu otvoru. Vnímala pouze bušení vlastního srdce.

Nahlédla dovnitř a spatřila něco jako malou místnost bez oken. Jediný kus nábytku představovala manželská postel, zářící bělostným povlečením. Na pelesti seděla zády k Monice žena

s šedivými rozčuchanými vlasy. Byla oblečená do tmavě modré noční košile s bílým květinovým vzorem. V levé ruce cosi svírala a potichu naříkala.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Monika a váhavě vykročila.

Ženino vzlykání nabývalo na intenzitě. Zасыpala předmět polibky. S ubývající vzdáleností Monika rozpoznala, že jde o zarámovanou fotografii.

„Paní, slyšíte mě?“

Monika už stála téměř u kraje postele a koukala jí přes rameno. Cítila příjemnou jablečnou vůni. Možná se jednalo o aviváž, kterou žena používala, nebo o zbytky parfému, jímž si ráno potřela krk a osvědčené místečko za ušními lalůčky.

Fotografie zachycovala mladou ženu kolem třicítky. V náručí držela chlapce, který mohl být sotva dva roky starý. Objímal ji kolem krku a vesele se culil. Monika si dokázala představit, jak obtížné asi bylo donutit chlapce dívat se do objektivu a ještě k tomu ho ve správnou chvíli přimět k úsměvu. Hleděla do jejich tváří a zoufale zatoužila po vlastním dítěti, které by mohla vychovávat, rozmazlovat a pitvořit se na něj, dokud by jí jeden z těch bláznivých výrazů nezůstal vepsaný ve tváři jako cejch milující matky. Všechny malé děti jí připadaly kouzelné. Chlapec na fotografii měl světlé vlasy, buclaté tváře, pronikavé modré oči a...

tmavou skvrnu na čele? Podobné mateřské znaménko nikdy předtím neviděla. Svraštila obočí. Skvrna se zvětšovala a pohlcovala chlapcův obličej.

Monika zakňučela. *Krev.* Sledovala, jak prosakuje skrze zasklenou plochu.

Žena zakvílela. Sklonila hlavu a srkala jako zvíře. Zkontrolovala fotografii, zavrtěla hlavou a slízala poslední zbytky. Monice se vybavilo, jak jako malá podobným způsobem olizovala talíř s její milovanou krupicovou kaší, a vydala dávivý zvuk. Žena si jí nevšímala a pokračovala ve své činnosti. Tváře, nos a bradu měla pokrytou krvavými šmouhami.

Monika vyběhla ven. Dopadla na všechny čtyři a zbavila se zbytků večeře. Rukávem od pyžama si otřela rty. V ústech jí zůstala nahořklá pachůť. Ohlédla se. Otvor zmizel. Zbyla jen temnota a dotěrné zvuky.

Škráb, škráb, škráb.

Monika pocítila úlevu a dovolila si zavřít oči. *Seber se.* Zamžikala, s námahou vstala zpět na nohy a rychle oddychovala. Od úst jí stoupala pára. Pokrčila ramena a zkrřížila ruce na prsou. Chlad od bosých chodidel prostupoval páteří až k temeni hlavy.

Donutila své ztuhlé nohy udělat první krok. *Hlavně nešlápní do toho svinstva, proboha.*

Pokračovala ke světlu na konci tunelu. Lákalo ji. Vzývalo.

Blííížžž. Pojd' blííížžž.

Natáhla se a nahmatala stěnu po pravé straně. Byla slizká a poddajná jako membrána. Cosi se pod ní hýbalo.

Stáhla ruku a postupovala dál. Vykřikla, ale znělo to spíše jako přiškrcené zakrákání. Do něčeho šlápla. Něčeho mazlavého. Teplého.

Na levém chodidle ucítila jemné přerušované šimrání. Dech. Celá její podstata odmítala, aby pohlédla dolů na podlahu. Cosi zvrhlého, skrytého hluboko v ní, našeptávalo, aby to udělala.

Oči si jen stěží přivykaly na přítmí, které v této části tunelu panovalo. Někdo... *něco* tam bylo. Začínala rozeznávat obrysy. U nohou jí dřepěla lidská postava a pomalu se napřimovala.

Stály naproti sobě. Vzduch zaplnil agresivní, hnilobný zápach. Tvář, jež se nyní vznášela sotva dvacet centimetrů před tou její, znala Monika velmi dobře. Bože, kdo jiný by ji taky mohl znát lépe?

Monika hleděla na své přízračné dvojče, jehož nateklá ústa byla nahrubo sešita režnou nití. Po tvářích jí kanuly slzy. Pocítila teplou vlhkost. Postupovala po vnitřní straně stehen a mísila se s hmotou, do které před tisíci světelných let šlápla.

„Ještě máš hlad, děvko?“ zazněl z hloubi chodby povědomý hlas.

Monika sledovala, jak rezná nit proniká hlouběji do masa. Rty – její rty – se rozevřely. Krvavé cáry. Vzduch prořal nelidský řev.

Šílenství bylo na dosah.

Stála před zrcadlem a křičela.

„Co se děje?“

Vřískala jako nikdy v životě. Měla pocit, že pokud přestane, vrátí se zpátky k ní. Zpátky k sobě.

„Klid, proboha!“

Někdo ji uchopil za ruku. Vyškubla se, ztratila rovnováhu a spadla do vany. Spatřila Tomášovu tvář. Nepřestávala křičet.

„Moni, neřvi, sakra! Všechno je v pořádku. Slyšíš?“ Tomáš si klekl tak prudce, až to zadunělo. Vzal jí tvář do dlaní. „Jsem tady. To bude dobré. Bude to dobré, rozumíš?“

Promnula si oči a zjistila, že má vlhké tváře. Jednou rukou nahmatala rty a druhou zajela do klína. Podívala se kolem sebe. Uvědomila si, že je v koupelně. Objala svého přítele a tiše vzlykala.

Tomáš ji v ložnici vískal ve vlasech, dokud sám neusnul. Monika naslouchala jeho pravidelnému oddychování a zírala do stropu. Trápila ji zejména

jedna věc. Neměla ponětí, jak se dostala do koupelny.

Začalo svítat. Vstala z postele a vkradla se do kuchyně. K snídani si dopřeje maximálně šálek čaje. Ne, neměla hlad.

2.

Michal Smetana otevřel oči. Tričko na spaní se mu lepilo na záda. Pohlédl směrem k oknu a zaměřil pozornost na světlo pouliční lampy, jehož záře vnikala do pokoje otevřeným oknem. Po chvíli docílil částečného uklidnění, rukama mu však stále procházel mírný třas.

Snová scéna, které byl před chvílí svědkem, ho rozrušila. Nedokázal si představit, jaký mohla mít význam, když však zažil podobnou situaci naposledy, jeho táta přišel o život. Tehdy ji chápal jako druh vidiny, jakési propojení se svým otcem, který mu byl velmi blízký. Nyní se ale jednalo o neznámou osobu. Jediné, co o ní dokázal s určitostí říci, bylo, že jí hrozí nebezpečí. Bzučelo mu v hlavě jako stožár vysokého napětí.

Stejně jako kdysi stál za podivnou zvukotěsnou clonou, skrze kterou nebyl schopen projít. Byla vidět, pouze pokud se jí dotkl. Natáhl ruku, pocítil

jemné brnění a v místě doteku se vytvořil jeho otisk, který během několika vteřin opět zmizel. Možná by ji byl schopen prolomit, předtím uspěl... ale to už bylo příliš pozdě.

Posadil se a prohrábl si vlnité vlasy; dědictví po otci. V ústech měl vyprahlo. Vstal z postele a odešel do kuchyně. Po cestě zmáčknul všechny vypínače, které mu přišly pod ruku. Potřeboval světlo, aby zahnilo myšlenky na tu ženu. Doufal, že nebyla skutečná, a rozhodně nechtěl být součástí jejího osudu.

Chtít však někdy nestačí.

3.

Monika stála před regálem s těstovinami opřená o nákupní vozík a vypadala, jako by se nemohla rozhodnout, zda dát přednost špagetám, makarónům, penne, nebo ohnout záda až úplně dolů a zvolit oblíbené lasagne. Ve skutečnosti měla hlavu přeplněnou starostmi, nápady a očekáváními ohledně nové práce. Na těstoviny v té směsici nezbyvalo žádné místo.

„Ještě máš hlad, děvko?“

Monika poskočila a rozhlédla se kolem. Jakýsi postarší pár spolu v úseku zeleniny debatoval

nad kvalitou pomerančů, jedna z pracovnic právě doplňovala čerstvé rohlíky a Tomáš postával kus od ní u mrazicího boxu. Nikoho jiného neviděla. Nabízela se ještě jedna možnost. Kapalo jí na máják, jak by řekla její kamarádka z vysoké.

Vtíravá písnička. Taková, která se vám vlastně ani moc nelíbí, ale jejíž refrén naráží na mysl jako jazyk na zbytek oběda, který uvízl mezi stoličkami. Přesně takový byl ten sen, po němž před pár dny skončila ve vaně a vzlykala jako malé dítě.

Tomáš pohlédl jejím směrem a naznačil, aby sebou hodila. Zamávala mu, jako by odpovídala na pozdrav, a nahmatala první balení, které jí přišlo pod ruku. Nevědomky zvítězily špagety.

„Kde se touláš?“

„Vybírala jsem přílohu na oběd.“

„To vidím. Myslel jsem, kde se touláš tady,“ upřesnil Tomáš a zaťukal jí na čelo.

„Ale, mám trošku vítr z první školní porady. Znáš mě, moc si na podobné věci nepotrpím. Nové tváře, seznamování, zábava.“

„Bude z tebe skvělá úča,“ konstatoval Tomáš a vzal ji kolem ramen.

Monika se k němu vděčně přivinula. Potřebovala jeho blízkost. Jistě, právě ji objal. Ale stejnou věc děláte se svými rodiči, sourozenci nebo kamarády,

když na to přijde. Monika toužila po tom druhu doteku, který je určen výhradně zamilovaným párům.

Tomáš mezitím vhodil do košíku zmrzlinový kornout. Monika natáhla ruku, ale v poslední chvíli ucukla a předstírala, že si prohlíží nalakované nehty. Ano, měla chuť na zmrzlinu, ale ne takovou, aby kvůli ní byla ochotná snášet jeho pohledy. Téměř jistě by nic nenamítal, alespoň ne slovně. Ale jeho oči byly mnohem nebezpečnější. Někdy jí připadalo, že si ten svůj pohled musí nacvičovat před zrcadlem. Obsahoval vztek, překvapení, znechucení a emoci, které se obávala ze všeho nejvíce: sebelítost.

On je ten chudák, který se s ní musí zahazovat, on podstoupil oběť, on má svatou trpělivost, on by si zasloužil něco lepšího. O něj tady přeci šlo v první řadě... a ve druhé... a v té další.

Kousla se do jazyka. Tohle si nezasloužil. Zůstal, když bylo nejhůř. Pohlédla na něj. Milovala ho, jenom doufala, že její city neproudí jednosměrnou ulicí.

Vypadalo to, že manévr s manikúrou slavil úspěch. Tomáš vypadal nevzrušeně, stále ji objímal a společně vykročili na obhlídku masa a uzenin. Monika se ještě nestačila pořádně rozmyslet, když zaslechla monotónní a krajně otrávený hlas.

„Nějaké přání?“

„Ano, já... vzala bych si patnáct deka tady té krutí šunky.“

Žena za pultem protáhla tvář a začala nabírat plátky na váhu.

„Nebo raději dvacet deka,“ vyhrkla Monika a vyloudila plachý úsměv. Ještě před chvílí předpokládala, že to není možné, ale tvář ženy se protáhla o něco výrazněji, jako by otrávenost dokázala měnit fyzické dispozice.

„Další přání?“ zamručela prodavačka.

„Ještě dvacet deka poličanu.“

Prodavačka vhodila salám na váhu. „Dvacet pět může být?“ Evidentně se jednalo o řečnickou otázku, jelikož salám zmizel pod balicím papírem, než stačila zaznít jakákoliv odpověď.

„Další přání?“

Raději už ne. „Všechno, děkuji.“

Žena za pultem přimhouřila oči. Zkontrolovala, zda někdo nestojí ve frontě, a zmizela za závěsem, který odděloval svět mezi zákazníkem a zaměstnancem.

Monika se podívala na Tomáše, který jen pokrčil rameny. Raskovice na ně čekaly s otevřenou náručí a výjimky samozřejmě potvrzují pravidlo.

Michal Smetana zamířil k pokladně. Máma ho jmenovala odborníkem na vybírání těch nejchutnějších melounů, a když před půl hodinou prohlásila, že by si jeden takový kousek dala, po chvíli mlčení souhlasil. Věčné vysedávání u počítače mu začínalo lézt na nervy, nechal ji tedy pro dnešek vyhrát.

V posledních měsících se nemohl zbavit nově vypěstovaného zlovyku: automatického odmítání čehokoli, co bylo navrženo jeho matkou. Přinášelo mu to určitý stupeň úlevy. Satisfakci.

Všechno začalo pár týdnů poté, co táta odešel. *Zemřel, už si to jednou provždy zapamatuj.* Máma držela jakési provizorní období smutku. Vypadala spíše unaveně a Michal jí to v duchu vyčítal. Měla být zdrcená jako on a jeho malá sestřička.

Když mu oznámila, že se po konci školního roku přestěhují, tiché výčitky přešly v hlasitou hádku. Nelitoval toho, měl pocit, že pokud by k tomu nedošlo, praskl by jako přezrálý hrachový lusk.

Chyběli mu kamarádi. Matka možná žádné neměla, on jich však musel opustit hned několik. Nejvíce postrádal Standu Procházku, kterého znal snad odjakživa a ve školce si s ním měřil pindíka, aniž by jeden či druhý tušili, proč to dělají. Tenkrát pro ně větší znamenalo zkrátka lepší. Stejně jako

bublina ze žvýkačky, kopeček zmrzliny, vodní pistole nebo sněhová koule. Nutno dodat, že v současném světle jeho nedalekých patnáctých narozenin se podstata tohoto pravidla příliš nezměnila.

Byl už téměř u pokladny, když se před ním vynořila dvojice s přetékajícím nákupním vozíkem. Prodejna byla vybavena celkem třemi pokladnami, ale zbylé dvě prozatím odpočívaly před odpoledním návalem. V duchu zaklel a smířil se s tím, že stráví několik dalších minut s melounem v náručí.

„Nechceš jít před nás?“

Michal vzhlédl k ženě, která ho oslovila, a málem vykřikl. Oplývala mladou tváří, tmavě hnědými vlasy sestříhanými do mikáda, upírala na něj své výrazné oči a Michal si byl jistý, že chodí spávat v pruhovaném pyžamu.

„Ovšem za předpokladu, že za rohem nečeká tvůj kumpán s konvojem vozíků,“ dodala a usmála se.

„Vypadá, že ho to tady baví, tak asi začneme vykládat,“ poznamenal muž stojící vedle ní.

Michal se vzpamatoval a popošel směrem k pásu.

„Děkuju,“ odpověděl. Nic jiného ze sebe nedostal. Během placení se mu ruce třásly skoro stejně, jako když před pár dny procitl ze snu.

Spěchal ven, aby nasál čerstvý vzduch. Duch právě nabyl podobu mladé ženy z masa a kostí. Kéž

by ho šálil zrak. Ale slyšel její hlas a cítil její parfém, když kolem ní procházel. Možná ho klamaly všechny smysly nebo bloudil dalším snem, ze kterého se ještě neprobudil. Ale bylo to jen zbožné přání.

Pustila ho před sebe a on poděkoval. Měl jí spíš dát jednu do zubů.

Loučení s létem

1.

Blížila se jedna hodina ranní a základní škola v Raskovicích zela prázdnotou. Téměř.

Ředitel Robert Král stál u okna s rukama za zády, nehybný jako kus mramoru, a pozoroval městečko pod sebou. Školní budova se nacházela uprostřed horního okraje obce na jednom z nejvyšších bodů místního koloritu, což přinášelo příjemný výhled do okolí.

Na pravé straně se údolím táhly koleje, ke kterým přiléhala zrekonstruovaná nádražní budova, a ztrácely se v lese za městem. Přes silnici naproti nádraží vytékala z pastviny malá říčka a razila si cestu středem obce, kde se soustředila většina obchodů spolu s náměstím. Vodní tok následně pokračoval až k fotbalovému hřišti, koupališti a průmyslové zóně na levé straně, aby zmizel v tom samém lese jako železniční trať. Na druhé straně obce se za říčkou tyčila obě hlavní sídliště. Jedno nalepené na centrum jako vyplašené mládě, druhé položené na vzdálenějším kopci. Všechno jako na dlani.

Král zavrčel a roztáhl koutky úst. Přesně takhle mu to vyhovovalo. Panorama samo o sobě ho však

nezajímalo. Měl rád přehled. V tuto pokročilou hodinu nebylo zdánlivě co pozorovat. On ale dobře věděl, že doba, nad kterou většina těch parazitů ohrne nos, skýtá nespočet příběhů. Temných příběhů.

Vnímal klopytavé kroky sešlapaných podpatků, patřící posledním opozdílům, kteří se kradli z místních špelunek. Nasával jejich plané naděje, že po ranním probuzení přijde změna, na kterou tak dlouho čekají. Slyšel zrychlený tlukot nemocných srdcí, jejichž majitelé hráli ruskou ruletu v nedaleké továrně: pětkrát příplatek za noční směnu, jednou infarkt; račte dál. Cítil pach samoty starých lidí, zakleslých ve svých křeslech před blikající obrazovkou. A v neposlední řadě, *ó ano*, zde byl nářek dětí, které uprostřed noci probudila mokrá plínka, hladový žaludek nebo – a to by mu udělalo největší radost – zlé sny.

Zhluboka se nadechl. Chladný noční vzduch však ochromil jeho plíce. Z hrdla mu vyšel dunivý kašel. Levou ruku si položil na hrudník, odkud vycházela pichlavá bolest, a pravou vylovil z kapsy kalhot pomuchlaný kapesník. Znechuceně do něj odplivl.

Dívčí smích kdesi pod ním ho vytrhnul ze zamyšlení. Odfknul si a vyhodil kapesník do noci

otevřeným oknem. Laškující dvojice se blížila po schodech, které vedly k hlavnímu vchodu.

„Ještě rok v téhle trapárně a sbohem,“ řekla dívka.

„Kolik ti vlastně je?“ zeptal se muž, který jí dělal společnost. Vypadal vyplašeně.

„Copak? Ještě před chvilkou, když jsi mi sahal na zadek, ti to bylo fuk.“

„Děláš si srandu?“

„Víš co? Jsem utahaná, a navíc vidím, že sis nadělal do kalhot.“

„Bacha na hubu.“

„Mizím domů. Ty dělej, co je libo.“ Dívka se otočila a vykročila zpět do centra městečka.

Muž stál na místě a přihlížel, jak odchází.

Ruce měl zaťaté v pěst. Za denního světla by bylo vidět zbělené klouby. Přemýšlel, zda ji má dohonit a vzít si to, co očekával. Uváznuv tady v městečku na několik týdnů, aby se podílel na opravě silnice, a před odjezdem plánoval trošku zábavy. Nechtěl problémy. Za svůj život si jich nadělal víc než dost. Ale ta holka... *to dítě* s ním jednalo, jako kdyby byl jenom hovno v trávě, do kterého náhodou šláplo.

Král hleděl na toho ubožáka. Vyčkával, jestli se rozeběhne, zaboří prsty do kůže pod dívčíným krkem a přestane, až když bude příliš pozdě. Nic se nedělo.

Zklamanež zakroužil hlavou. Vzdálil se od okna a v přítmí ředitelny pokračoval v rozjímání.

Muž dole zmizel za rohem bočního křídla budovy, kde opřený o stěnu tiše masturboval.

2.

Monika Kloučková stoupala do prvního poschodí školní budovy, kde se nacházela sborovna. Krev jí hučela v uších a srdce bušilo jako před operací štítné žlázy. Instinktivně si přejela prstem přes jizvu na krku. Slyšela tlumený hovor spousty hlasů.

V červnu na pohovoru osobně jednala pouze s ředitelem a jeho zástupkyní pro druhý stupeň. Po cestě do ředitelny potkala pár učitelů, ale většina jí nevěnovala pozornost. Pár se jich pozastavilo nad neznámou tváří, za pár vteřin však opět odvrátili zrak a pokračovali ke svému cíli. Nejspíš přemýšleli, ze které třídy pochází ta tlustá holka s vyplašeným pohledem. Byla zvyklá, že jí lidé na základě dětské tváře hádají výrazně nižší věk.

Srpnová porada byla zde a Moniku rozčilovala její zbabělost. Stáhla rty do úzké linky a vykročila.

Postupně zkracovala vzdálenost. Zdálo se, že poutá veškerou pozornost. Nebyla si jistá, jelikož upínala pohled na béžovou dlažbu. Ústa měla

vyschlá a jazyk přilepený na horní patro. Napadla ji bláznivá myšlenka. Bude chtít pozdravit, otevře pusu a nevydá ani hlásku. Z úst jí vykoukne slizká špička knedlíku, který se uhnízdil v krku. Jeden z učitelů ukáže prstem a zakřičí: „Podívejte, sežrala celou šišku!“ Někteří znechuceně pokrčí nos, ale většina vybuchne smíchy. Prohnou se v zádech a z očí jim potečou slzy. Přesně tak, budou brečet smíchy a nikdy to neskončí.

„Dobrý den.“ Monika se téměř lekla vlastního hlasu. Zněl cize, jako by patřil nějaké ženě stojící kousek opodál. Odvážila se rozhlédnout kolem sebe.

Za okamžik přišla rozpačitá odezva. Monika pocítila úlevu. Nebudou si první den padat kolem krku a vyměňovat rodinné recepty, ale pro začátek to stačilo.

Většina budoucích kolegů vyhlížela zvědavě. Patrně neměli tušení, že se jejich řady po letních prázdninách obmění.

Monice vířilo hlavou několik frází, kterými by mohla navázat na svůj pozdrav, ale všechny jí připadaly příliš křečovité. Neklidně přešlapovala. Kousek od ní postávali dva muži. Jeden kolem padesátky, menšího vzrůstu, s prořídlymi vlasy, širokým knírem a vystouplým břichem, držel druhého za rameno a něco mu vysvětloval. Ten

byl výrazně mladší, sportovně oblečený, s delšími vlasy a nebezpečně pěkným zadkem. Monika se zastyděla. Jediný zadek, který by ji měl zajímat, byl ten její, pokud nechtěla, aby navždy vypadal jako vrata od stodoly.

„Tady vás mám, dámy a pánové!“ rezonoval chodbou rozjařený hlas Roberta Krále.

Šum hovoru utichl a všichni přítomní sledovali příchod ředitele. Většina s překvapeným výrazem. Hlavním poznávacím znamením Roberta Krále byl vždy zevnějšek. Dobře padnoucí oblek, nablýskané mokasíny, vlasy pečlivě sčesané dozadu. V některých chvílích se choval až příliš neformálně, ale vždy vypadal jako ze škatulky. Nyní byl oblečený do pomuchlaných kalhot, bílou košili s vyhrnutými rukávy měl nahoře rozepnutou, takže odhalovala prošedivělé chlupy na hrudi, a pramínky vlasů mu trčely všemi směry.

Všiml si zaražených obličejů a hlasitě se rozesmál.

„Omluvte můj nevábný vzhled, kolegové. Ráno jsem zaspal, popadl první věci, co byly po ruce, a před chvílí jsem si uvědomil, že by mi sprcha mohla vlít novou krev do žil. Holt nám už skončily dny, kdy jsme mohli vyspávat. Alespoň mohu potvrdit, že nám zde stále teče teplá voda. Zdá se,

že účty platíme včas, tak doufejme, že nějaké peníze zbudou také na výplaty.“ Jeho malý vtípek evidentně nikoho nepobavil. Na tváři se mu rozhostil žraločí úsměv. Než se ostatní stačili vzpamatovat, byl ve sborovně a gestem je zval, aby zaujali svá obvyklá místa.

Monika vyčkávala a očima těkala po místnosti. Jedna z mladších žen na ni zamávala a Monika si vděčně přisedla.

„Konečně mladá krev. Babky jsou tady v přesile,“ zašeptala žena s rukou přes ústa.

Král si mezitím rychlým pohybem dlaní upravil vlasy do přijatelnější podoby, rozhlédl se po místnosti, tleskl rukama, aby sjednal klid, a začal svůj úvodní proslov.

„Vítám vás, kolegové. Doufám, že jste odpočatí a plní sil, protože nás čeká další náročný rok.“
Zatraceně náročný, blbecci. Vycenil zuby.

„Jak víte, počty nových dětí dlouhodobě klesají a je načase s tím něco udělat. Jsme sice jediná devítiletka široko daleko, ale to neznamená, že můžeme spát na vavřínech. Jedná se o běh na dlouhou trať, ale první výsledky naší práce můžeme pozorovat již v únoru během zápisu nových žáků. Bude třeba zvýšit úroveň výkladu, zaujmout žáky a navést je tím správným směrem.

Musíme pořádat akce, do kterých se dají zapojit rodiče, reprezentovat naši školu na vědomostních, sportovních či uměleckých soutěžích a v neposlední řadě připravit žáky závěrečných ročníků na úspěšné přijetí do dalšího studia.

Nevidím důvod, proč bychom nemohli přetáhnout nějaké děti z vedlejších obcí. V dnešní době, kdy se jednotlivé vzdálenosti výrazně zkracují, je dojíždění na misce vah slabým kalibrem oproti kvalitě vzdělání.“

Na moment se odmlčel a zhodnotil situaci. Většina přítomných ho pozorovala bezbarvým pohledem. Někteří upírali zrak do stolu, ale vypadali, že vesměs vnímají, co jim povídá. Podobné sračky musel vykládat v různých obměnách každý rok, ale nikdo nekladl zbytečné otázky. Stádo ovcí; přesně tak mu to vyhovovalo. Alespoň bez řečí poputují na porážku.

Přimhouřil oči a zhluboka se nadechl. Cítil mnohé. Tepající bolest kazem prorostlé stoličky, která sužovala fyzikáře Draštíka, nebo zoufale vyschlé hrdlo zástupkyně Špačkové, jemuž by nepomohla ani celá cisterna s pitnou vodou. A co třeba takový tělocvikář Konopka a jeho krví napěchovaný *přítel*, který mu tlačil na poklopec? Nebo kousek opodál – fíflena Dušková se ztuhlými

bradavkami a širokou pusou, co zajisté dokázala zázraky, a vedle ní vykulená Kloučková se zběsile tlukoucím srdcem.

Postará se o ně... o všechny. Nejprve však musí dokončit tyhle únavné žvásty. Odkášlal si.

„Když se rozhlížím kolem sebe, hřeje mě u srdce vědomí, že můžu spoléhat na kombinaci nezbytných zkušeností a dravého mládí. K tomu, abychom dosáhli vytyčených cílů, nám zajisté pomůže i naše nová posila, slečna Monika Kloučková, která nahradí pana Součka v rámci výtvarné výchovy a odlehčí kolegyni Šmídové ohledně výuky biologie. Postavte se, prosím, slečno Kloučková, ať si vás všichni prohlédnou.“ *Bečko sádla.*

Monika zrudla, opřela se o desku stolu a nemotorně vstala. To poslední, o co měla zájem, bylo uvíznutí ve středu pozornosti.

„Doufám, že se vám u nás bude líbit a rychle zapadnete mezi ostatní.“

Zapadnout, přesně to, co teď potřebuju. Monika poděkovala a ve stejném okamžiku dopadla zpátky na židli.

Následovala diskuze o rozpočtu, rekapitulace výuky pro jednotlivé učitele, nahlášení počtu žáků ve třídách, ujasnění prázdnin včetně ředitelského volna a stanovení termínu odevzdání učebních

plánů. Ve finále dostal každý učitel sadu barevných papírků, kam zapisoval své jméno, třídu a předměty, které mu byly přiděleny. Papírky se poté připevnily na velikou magnetickou tabuli, aby si zástupkyně Špačková, upřednostňující selský rozum před počítačovými programy, mohla v dalších dnech lámat hlavu se skladbou rozvrhu.

Monika dávala pozor, dělala si poznámky a postupně se rozehřívala. Na konci porady již byla pevně odhodlaná uchopit pomyslný společný provaz a rozedřít si dlaně do krve, pokud to bude nutné.

Začala táhnout.

3.

Čas v Raskovicích plynul jako všude jinde na světě. Srpen se chýlil ke konci a dny již nebyly tak nemilosrdně palčivé. Nastala doba, kdy opozdilci vybírají pečlivě chráněné dovolené a děti, obtěžkané školní docházkou, začínají vnímat rozporuplné pocity. Je vůbec možné těšit se do školy? Většina dětí by tvrdila, že nikoliv, ale na sklonku léta je možné všechno.

Jednotliví spolužáci se postupně setkávali na náměstí, v parku a sídlištích, kde si vyprávěli prázdninové zážitky, aby je v září několikrát

zopakovali ostatním kamarádům. Občas se někdo z nich během nočního snění neklidně převaloval, sedřel si kůži při společných letních radovánkách nebo schytal pár pohlavků od přetažených rodičů.

Nikdo z obyvatel si však nevšiml jedovatých mračen, která se nenápadně stahovala nad jejich městečkem.

Škola volá

1.

Monika seděla v prostorném kabinetu a pokukovala po třech kolegyních, které se připravovaly na úvodní hodinu. Při vzájemném představování jí všechny nabídly tykání, což s povděkem přijala. Adéla Dušková, vedle které seděla během srpnové porady, jí připomínala věčně rozesmátou kometu plnou hvězdného prachu. Obdivovala její rudé zvlněné vlasy a dokonalou postavu. Eva Smetanová působila vyzrálejším a mnohem klidnějším dojmem a Dita Šmídová, s níž se bude dělit o výuku biologie, si prozatím držela chladnější odstup.

Monika vyhlédla z okna. Škola ještě nebyla oficiálně otevřená, ale už před ní čekali odrostlejší žáci i hromady rarachů, kteří poletovali před hlavním vchodem a na zádech jim poskakovaly velké pestrobarevné aktovky. Monice připadalo, že se každou chvíli některé z menších dětí převrátí na záda a bude kopat nohama ve vzduchu jako chrobák přemožený váhou vlastního těla.

Školník konečně otevřel hlavní vchod a zástup školáků se hrnul dovnitř. Část prvňáčků stále postávala opodál a vzhlížela k tvářím svých rodičů. Někteří se rozloučili pusou na tvář a loudavě

vyrazili do neznáma, jiní polibek vynechali a vyběhli za ostatními. Našli se i tací, kterým připadalo jako dobrý nápad dovést si rodiče až do šatny, kde byli snad konečně ochotni pustit jejich velkou dlaň a zmizet jim z dohledu v houfu svých vrstevníků.

„Takhle z dálky vypadají neškodně, že?“ zeptala se Eva Smetanová, sedící naproti. „Ale raději se připrav, že někdy to jsou pěkná zlobidla. Dvě z nich mám doma.“

Monika se usmála. „Musejí být vzorní, když je máš pod dohledem.“

„Letos zažíváme premiéru,“ odušila Eva a její oči potemněly. „Já tady učím už léta, ale děti chodily do školy v Uherském Brodě, odkud jsme se v létě přestěhovali.“ Odmlčela se.

Monika nic neříkala. S matematikou vždy bojovala, ale uměla si dát dvě a dvě dohromady. Zřejmě rozvod. Co jiného.

„Eliška je zlatá holka, o tu strach nemám,“ pokračovala Eva. „Ale dnes nastupuje teprve do druhé třídy. Ještě má spoustu času, aby jí narostly růžky. No a Michal...“ ohlédla se, jako by nechtěla, aby ji ostatní slyšeli. „Devátá třída, puberta v rozkvětu. Víc asi nemusím dodávat.“

„Já ti ho zkrotím,“ pronesla Adéla a rukama naznačila přitáhnutí opratí.

Zavládlo ticho. Dita Šmídová vstala jako první, vložila si do podpaží třídní knihu a mávla na rozloučenou.

Zazvonilo na úvodní hodinu a Monika osaměla. Svoji vlastní třídu bude muset teprve vybojovat. Nezbyvalo nic jiného než čekat.

Podepřela si bradu a hleděla z okna. Sledovala dění v jednotlivých třídách. Z levého křídla budovy měla skvělý výhled. Žáci většinou seděli na svých místech, ale někde stále panoval chaos, který ustane až po příchodu učitele. Sklouzla pohledem k oknu ředitelny a ztuhla. Ve skleněných tabulích se odráželo ranní slunce a ještě něco. Králova tvář. Hltal ji očima. Hrály všemi barvami a rozlézaly se mu po horní polovině obličeje jako živoucí organismus. Měnily se. Pulzovaly.

Monika ucukla a brada jí sklouzla z dlaně. Ředitel zmizel. Pokud tam předtím vůbec stál. Promnula si spánky.

Hmyzí oči. Volaly ji.

2.

Krčil se v lavici, ve zpocených dlaních svíral telefon a hrál Real tennis, jehož realita se blížila jogurtu,

do kterého padá ovoce během reklamní přestávky. Michal Smetana si přál být někde jinde.

Do třídy vklouznul mezi prvními a zamířil do poslední lavice u dveří, kterou považoval za ideální stanoviště pro nováčka bez přátel a potřebné dávky sebevědomí. To evidentně nechybělo jeho malé sestřičce, která mu po cestě do školy dělala společnost. Byla o dvě hlavy menší než on, ale vyzařoval z ní klid zkušeného pokerového hráče, jehož zápěstí zdobí několik zlatých náramků ze světové série. Když se zeptal, zda má strach, svraštila obočí, jako by nad tou otázkou urputně přemýšlela, a následně pokývala hlavou na znamení souhlasu. Pocítil úlevu, vzal sestru za ruku a Eliška si začala broukat jednoduchou melodii z nějaké kreslené pohádky.

„Tohle je moje místo,“ pronesl čísi hluboký hlas.

Michal – pohroužen do svých myšlenek – dál mechanicky mačkal tlačítka na svém mobilu a nevěnoval nově příchozímu žádnou pozornost.

V zápětí zahlédl velkou ruku, která mu vytrhla telefon z ruky, a hlavou mu blesklo, že snad učitel přišel do třídy o něco dřív. Pohlédl vzhůru. Díval se do bledé tváře urostlého kluka. Krátké natužené vlasy mu trčely vzhůru jako bodliny, nízké čelo měl pokryté drobným akné a na tvářích strniště, které se podobalo

spíše jemnému chmýří než skutečným vousům. Měl oblečené černé tílko s úzkými ramínky a kulatým výstřihem, které zvýrazňovalo jeho vystouplé trapézky a mohutné paže protkané provazci žil.

Michal suše polkl a beze slova sledoval raskovickou verzi mladého Arnolda, jak se k němu naklání a otvírá ústa.

„Jsi natvrdlý? Tady sedím já. Koukám, že jsi tady nový, tak ti to říkám po dobrém. Vysmahni.“

Michalovi nepřipadalo, že by s ním jednal zrovna dvakrát po dobrém, ale hádat se s ním nemínil. Ještě měl v plánu spoustu věcí, a jestli je chtěl všechny uskutečnit, rozhodně by mu nepomohlo, kdyby tady dnes v poslední lavici u dveří vypustil duši.

„Promiň, v bývalé škole jsem seděl na stejném místě.“ Nemluvil pravdu, ale to teď nehrálo důležitou roli. Hlavní bylo, aby dostal zpátky svůj mobil, pokud možno v celku, a přemístil svůj zadek o pár lavic dál. Samozřejmě, pokud možno v celku.

„To mi je fuk,“ odvětil mladý Arnold a pohazoval si s telefonem.

Michal vstal ze židle, couvl o krok zpátky a vyčkával. *Je ti to fuk, dobrá. Já ti odmlouvat nebudu. Hlavně klid, borče.* Byl připravený tam mlčky stát, dokud se nedočká svého telefonu, příchodu učitele nebo žab padajících z nebe.

„Vezmi si ten krám a běž si sednout jinam.“
Arnold před sebe natáhl rozevřenou dlaň, jako když se koňovi podává kostka cukru.

„Dík. Nevíš, kde bych tady našel nějaký volný flek, abych nedopadl stejně jako teď?“ *Neptej se a zmiz.*

Arnold vypadal překvapeně a pobaveně zároveň. Dokonce se neubráníl úsměvu. „Poslední lavice u okna bude volná.“

„Paráda, minulý rok tam nikdo neseděl?“ *Mlč a běž, troubo!*

„Ale jo, seděl.“

„Kdo?“

„Já, vole.“

„A do prdele.“

Arnold se hlasitě zachechtal a opět natáhl ruku.

Nakonec ho přeci jen tahal za nos. Pohrával si s ním jako přerostlé dítě s hadrovým panákem. Chce zpátky mobil, ale tentokrát mu s ním švihne o podlahu, a až Michal vykřikne, jediným úderem mu zarazí spodní čelist do patra.

„Libor.“

Michal zkoprněl a nechápavě civěl. Sledoval svoji ruku, jak se zvedá a mizí v té Liborově. Zakrákal vlastní jméno a odešel na nové místo. Tohle bylo o fous.

„Směťo,“ zavolal kdosi opodál.

Michal spatřil povědomou tvář. Chvíli se probíral v rejstříku jmen, která nosil v hlavě, a náhle si vzpomněl.

„Není možná,“ zamumlal. Ale to už Petr Hrdlička vstával ze židle a mířil k němu.

3.

Mirka Hrdličková seděla v kuchyni, hleděla z okna a vychutnávala si odpolední cigaretu. Zhluboka potáhla, na vteřinu zadržela dech a s přimhouřenýma očima vydechla kouř.

Ještě před dvěma hodinami měla mizernou náladu, ale pomalu se dostávala zpátky do formy. Včerejší schůzka dopadla stejně jako ta předešlá. Vlastně dopadla stejně jako posledních – *Kolik?* – nejméně šest dostaveníček. Kdo by to počítal.

Před pěti lety po šíleném rozvodovém řízení, kdy s manželem bojovala o opatrovnictví důkazu jejich lásky, měla snad ještě vůli najít náhradního otce pro svého syna a partnera pro svoji maličkost. Zatímco druhá část plánu se jí občas povedla uskutečnit (alespoň na pár týdnů), nový táta byl v nedohlednu.

Pak se odstěhovali do téhle díry. Zpátky ke kořenům. Sestra jí pomáhala překonat těžké období,

ale Mirka se nemohla dívat na její spokojenou rodinu. Měla ji ráda, byla to její krev, proboha, ale nešlo to vydržet.

Nový táta, sakra. Jako by šlo nakoupit potřebné suroviny, smíchat je dohromady, napatlat do formy a hodit do trouby. Vydrž, zlato. Za třicet minut to bude. Nemám ho trochu pocukrovat? Musí na nás být přece hodný. Snad mi neujede ruka. Nechceme přeci žádného cítu. Musí to být trochu divoch. Maminka je nadržená, víš, hochu?

Zaklonila hlavu a dopřála si další mohutný šluk.

Postupem času se touha po úplné rodině transformovala v jiná přání. Kluk přeci nepotřebuje nikoho dalšího. Samotné jí to jde víc než dobře, pokud do toho má právo mluvit, což samozřejmě má. Jediný, kdo v téhle domácnosti potřebuje někoho dalšího, je ona. Petr má celý život před sebou, ale co čeká na ni? Alkoholem nasáklý ztroskotanec, o kterého zakopne v nějaké zaplivané putyce, aby jí pak roztáhnul nohy a předvedl svých pět minut slávy?

Mirka se natáhla a odklepla přebytečný popel do prázdného květináče na parapetu. Minulý rok v něm pěstovala bylinky, ale brzy uschly, jelikož je zapomínala pravidelně zalévat. Byla to jedna z jejích momentálních radostí, ke kterým se čas

od času upínala, ale nadšení rychle bledlo ve světle každodenního života. Od té doby plnil květináč funkci popelníku, kterému sucho nevadilo. Měla svých starostí dost, než aby se starala o pitomé bylinky.

Típla cigaretu a šla se upravit do koupelny. Byl čas vyrazit na odpolední směnu.

Monika před vchodem do paneláku minula malé děti, které běžely ven a mávaly nad hlavou barevnými céčky. Udělala dva rychlé kroky a strčila nohu do dveří, než se stačily zaklapnout. Stoupala po schodech a ve druhém patře mírně zpomalila. Hrdličkovi, hlásala jmenovka na dveřích, které zrovna otvírala jakási žena. *Petrova máma.*

Žena sebou cukla a Monika se v půli úsměvu zarazila. Hleděla do protáhlé tváře, kterou naposledy spatřila za masným pultem.

„Fuj, to jsem se lekla,“ zamručela žena.

„Mě se bát nemusíte. Jenom se snažím dojít domů, paní Hrdličková,“ ušklíbla se Monika.

Žena se zatvářila, jako by jí Monika vyslovením příjmení vnikla do soukromí, a zamlaskala. „Jak se vám tady bydlí, slečinko?“ zeptala se a blesklo jí v očích. „Všechno v pořádku?“ dodala s podivnou nadějí v hlase.

„V naprostém. Nemělo by být?“

„Jednou v noci jsem slyšela nějaký řev. Myslela jsem, že od vás.“

Monika strnula. „O ničem nevím. Možná se vám něco zdálo.“

„Možná,“ zavrčela Hrdličková. „Králová byla sice divná patronka, ale blázný si ze mě nedělala. Slušné vychování se dneska nenosí, co? Měla byste se vrátit, odkud vás vítr přivanul.“

„Jestli máte něco na srdci, tak ven s tím.“

„Ještě jednou budete rušit noční klid a dojdu si pro vás,“ odsekla Hrdličková, otřela se ramenem o Moniku a dusala ze schodů.

Monika zcepeněla a v duchu napočítala do pěti. Není nad to mít dobré sousedské vztahy.

Zdolala poslední schod, rozepnula kabelku a prohrabovala chaos uvnitř. Když už myslela, že nechala klíče v práci, objevila je pod vrstvou posmrkaných papírových kapesníků. Kdyby to viděl Tomáš, určitě by nadával. Nebyla na sebe pyšná. Některé věci jsou zkrátka v člověku zakódovány příliš hluboko.

Odemkla a zula si boty. Zarazila se. Měla neodbytný pocit, že ji někdo sleduje. Pokud by přiložila ucho na dveře sousedního bytu, kde bydlel starý pan Bezouška, možná by zaslechla

jeho sípavý dech. Malé děti jsou zvědavé, ale někteří dospělí by je strčili do kapsy. Pohlédla na černě lemované kukátko. Nemohla mít úplnou jistotu. Bojovala s nutkáním vypláznout jazyk, ale nakonec zalezla dovnitř.

Tomáš ještě nebyl doma. Pravděpodobně zpracovával další z mnoha požadavků za bankovní přepážkou. Domů chodil otrávený, ale tvářil se statečně. Vždycky chtěl učit, alespoň to tak tvrdil, a šel tomu naproti. V jednom kuse vtipkoval, že jejich děti budou nosit trnovou korunu. Máma učitelka, táta pro změnu učitel, hotová noční můra. V předposledním semestru magisterského studia však nastal zvrát v podobě profesora Pilného. Vážený pán již nějakou dobu přesluhoval a opájel se mocí, jež mu byla svěřena. Na ústní zkoušky chodil pozdě a s neurčitým množstvím alkoholu v krvi. Jeho podivné manýry kolovaly po celé univerzitě; studenti trpěli žaludečními vředy, kolegové zavírali oči. Znalosti byly druhotné, záleželo na profesorově vrtošivé náladě. Nechal vás vykoupat ve vlastním potu, ale nakonec svolil k milostivé trojce. Druhý pokus, třetí pokus – hlavně, že známka zahrázila v indexu. Stačilo držet pusku a našlapovat po špičkách. Nepsané pravidlo, kterým se všichni řídili. Ne však Tomáš. Její umanutý, hrdý, nezkrotný Tomáš.

Postavil se na odpor a zmínil se profesorovi o jeho zatuchlém dechu. Ten mu na oplátku jako bájně Moiry přestříhl nit vedoucí ke státnicím. Tomáš prohlásil, že pokud školství vypadá takhle, nechce s ním mít nic společného. Přerušil studium a zbytek je minulostí.

„Plesnivý dědek,“ utrousila Monika. Pohlédla na magnetický běžící pás, který dřímal pod topením v rohu obývacího pokoje.

„Zacvičíme si, Ferdo?“

„Ahoj,“ odpověděl papoušek a poskočil na bidýlku.

Nerada se lopotila, když byl její přítel doma. Neměla zájem, aby ji viděl upocenou a ufuněnou s rudými tvářemi a pramínky vlasů přilepenými na čele. Jediným svědkem bude stará paní v houpacím křesle.

Monika ten obraz plánovala sundat a odnést do sklepa. Na jeho místo chtěla umístit něco bližšího jejímu srdci. Reprodukci od Moneta, Degase nebo Cézanneho; přirozenou krásu a sílu okamžiku. Sama nevěděla, proč se k tomu ještě neodhodlala. Snad to bylo pohledem, kterým stařena oplývala. Nevyzpytatelným a proměnlivým.

Monika odešla do ložnice, aby se převlékla. Za deset minut už jí po čele stékala první kapka potu.

4.

Šla tunelem.

Škráb, škráb, škráb.

Všude kolem páchla smrt. Světlo na konci ji děsilo. Zvalo dál, ale něco v něm číhalo. Bylo zrádné. Představovalo však jedinou cestu ven.

Otrávená pistáciová zmrzlina.

Monika pokračovala v chůzi. Sáhla pod pyžamo a nahmatala přívěsek se symbolem keltské osmičky, který dostala od babičky. Vzpomínala na ni. Na její laskavou tvář, kterou si zkoušela vybavit pokaždé, když s ní cloumal strach. Fungovala jako sedativum vůči všem hrůzám světa. Dokonce i po babiččině smrti.

Došla k jednomu z postranních otvorů a nahlédla dovnitř. Bylo tam točité kamenné schodiště vedoucí hlouběji do útrob tohoto podivného místa. Otočila se zpátky k jedovatému zelenému světlu na konci tunelu. Sálalo. Stála od něj dobrých sto metrů, ale téměř cítila horko, které vydávalo. Ať už tam na ni čekalo cokoli, bude to muset ještě chvíli vydržet.

Vklouzla do otvoru, udělala první váhavý krok a mířila dolů. Kam? To neměla tušení.

Došla do malé místnosti vyplněné zelenkavou září. Vznášela se v prostoru jako plesnivá záclona.

Nikdo zde nebyl. Počkat. Z odlehlého koutu, který tonul ve tmě, vyčníval kus židle. Kdosi na ní seděl. Viděla nohavice od kalhot a obnažená chodidla. Zbytek byl zahalený temnotou.

„Je tam někdo?“ vyzvídala Monika, aby se přesvědčila, zda ji nešálí zrak. Doufala, že uslyší nějakou vlídnou odpověď od někoho, kdo by pomohl povolit její napnuté nervy.

„Pomůžete mi?“ zeptal se hlas nějakého chlapce.

Monika vydechla úlevou. „To bych ráda. Hledám cestu ven. Přidáš se?“

„Já už nikam nepůjdu. Nikdy. Leda byste mě chtěla nést.“

„Nechápu, kam tím míříš.“

„Zbavím se jich.“ Ze tmy se vynořila bledá ruka a ukázala na chodidla pod sebou. „Nevím, jestli mám dost sil. Potřebuju, abyste na mě dohlédla, kdybych náhodou omdlel, a dokončila to. Slibujete?“

„Co to povídáš?“

„Slibte to!“

„Nemůžu.“

Chlapcova bledá ruka svírala sekáček na maso. Monika neměla ponětí, kde ho vzal, ale najednou tam prostě byl. Jako by mu vyrostl z dlaně.

„Nedělej to!“

„Musím,“ zašeptal chlapec. Zvedl jednu nohu a opřel ji o koleno. Napřáhl se.

Monika vykřikla. Chtěla vyběhnout a zabránit mu v tom hrůzném činu. Nemohla. Pohlédla dolů. Stála v bahně. Bublalo. Syčelo. Táhlo ji dolů.

Chlapec zařval. Nohavice ztmavla.

Kap... kap.

Snažil se vytáhnout sekáček, který uvízl v kosti. Bojoval. Předklonil se a ukázal svou tvář. Třeštil oči. Dýchal jako určiený pes. Chtěl to stihnout. Potřeboval. Musel. Sekáček povolil.

Kap, kap, kap, kap, kap.

Monika padla na břicho. Škubala nohama. Kopala. Sevření povolilo. Plazila se. Ještě to stihne. Sekáček zasvištěl vzduchem. Něco mlasklo o zem.

Dolezla k židli. Chlapec zmizel. Zůstala jen krvavá louže, nad kterou poletovalo hejno much.

„Ponesu tě. Slyšíš? Dostanu tě ven. Vydrž.“

Monika tápala v tmavém rohu a hledala chlapcovo tělo. Musel upadnout. Někde leží.

Vrazila do dřevěné desky. Nahmatala kliku.

Dveře!

„Kdo je tam?“ ozval se chlapcův hlas.

„Přeci já. Otevři. Ponesu tě... ponesu.“

Neopouštěj mě. Mám strach.“

Petr Hrdlička otevřel dveře od bytu. Očekával opilou matku, která byla na jedné ze svých nočních toulek, ale teď málem vyjekl překvapením. Učitelka Kloučková na něj hleděla skelnýma očima a klátila se na místě.

„Mám strach,“ zamumlala.

Petr zakolísal. To se povedlo. Málem vyletěl z kůže a ona se bojí. Mávln rukou a rozsvítil na chodbě. Kloučková měla nohy obalené hlinou a v rohu se válel převrácený květináč s polámanou květinou.

„Co se vám stalo?“

„Mám strach.“

Petr se zamračil. Učitelka vypadala jako v transu. Nebo, přesněji řečeno, spala s otevřenýma očima. Ale co by měl udělat? Nemůže ji tady nechat stát až do rána. Někde četl, že by se takoví lidé neměli násilně probouzet. Nepamatoval si proč, ale riskovat to nebude.

No tak, jsou to jen dvě patra. To zmákněš.

Spěšně se obul, chmátl pro klíče a zabouchl dveře.

„Dovedu vás domů,“ prohlásil. Otočila se k němu, ale nic neříkala.

Nevěděl, co si počít. Jak ji donutí jít nahoru? Osmělil se a vzal ji za ruku. Opatrně.

Vedl ji jako přerostlé dítě. Jestli se teď odněkud vyloupne nějaký soused, bude mít hodně co vysvětlovat.

„Ponesu tě,“ zamumlala učitelka.

Měl co dělat, aby nevyprsknul smíchy, ale když pohlédl do její voskové tváře, pocítil spíše lítost. Vypadala jako psanec na útěku.

Došli téměř nahoru a Petr doufal, že učitelčin přítel nebude vyšilovat. Přemýšlel, že zazvoní a seběhne zpátky dolů, ale vzápětí tuhle myšlenku zavrhnul. Postaví se tomu čelem. Vlastně byl rád, že ho Kloučková vytrhla z chmurných myšlenek. Seděl v pokoji a propadal zoufalství. Levá noha se stále zhoršovala a pravá na tom nebyla o moc lépe. Většinou dokázal na celou věc pohlížet s nadhledem, ale někdy – za osamělých nocí, kdy nemohl usnout – přemítal o jiném životě. O světě bez bolesti, studu... a jeho zbídačených nohou.

Pohlédl na učitelku. Zajímalo ho, jaký sen ji k němu dovedl.

5.

Procházeli parkem, kde strávili první rande. Tomáš držel Moniku za ruku a proploval myšlenkami.

Před pěti minutami se rozešli. Nosil to v hlavě již několik týdnů a dnes konečně našel odvalu, aby promluvil nahlas. Pozdě, ale přece.

Prožili spoustu krásných okamžiků a Monika si zasloužila, aby jí to oznámil osobně. Žádný rychlý telefonát nebo zbabělá textovka. Hleděl do jejích hlubokých očí, které tak rád rozesmával, a hledal správná slova. Zatímco vyjadřoval pocity a připadal si jako panic před prvním milováním, kráčela mlčky vedle něj. Očekával, že ho bude přerušovat, dohadovat se, dělat scény. Nic z toho nepřišlo.

Zarudlé oči a veliká slaná kapka, která jí stekla po tváři, byly alespoň důkazem, že mu věnuje pozornost. Měl nutkání tu slzu setřít, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Po tom, co právě řekl, neměl právo dělat podobné věci. Vrchol jeho odvahy představovalo chycení za ruku. Byla horká a hřála jeho ztuhlé prsty.

Došli až k lavičce s opěradlem posetým vyrytými nápisy. Monika zastavila.

„Tady jsem tě poprvé políbila.“

Najednou to byl Tomáš, kdo cítil štípání v očích. Několikrát zamrkal, aby ten pocit zaplašil.

„Seděli jsme tu snad půl dne. Kručelo mi v žaludku, ale já tiše trpěl,“ přitakal.

„Dostal jsi sladkou odměnu,“ oponovala Monika s letmým úsměvem na rtech.

„Vzdávám se. Mnohem lepší než nějaká bageta.“

„Zůstaneme přáteli?“

Tahle otázka Tomáše zaskočila. Původně plánoval, že ji vznese on sám. Moničina tvář vypadala posmutněle, ale naprosto vyrovnaně. Chvíli uvažoval, kdo s kým se vlastně rozešel.

„To bych moc rád.“ Hlas mu opět selhával. Ještě chvíli bojoval, ale nakonec nechal průchod emocím. Schoval tvář do dlaní a vzlykal. Cítil drtivé prázdno. Když spustil ruce dolů, byla pryč.

Rozhlížel se a volal její jméno. Jediný, kdo mu odpověděl, byl osamělý havran sedící ve větvích mohutného topolu. Znělo to, jako by mu nadával. Tomáš věděl, že po právu. Toužil ji najít a vzít všechno zpátky. Ale přijala by to? Vybavil si její klidnou tvář a v tu chvíli nabyl jistoty, že nemá šanci. Tentokrát se neobtěžoval zakrývat obličej.

Vzbudilo ho vlastní skuhrání. Zašátral rukou a nahmatal prázdnou peřinu. Srdce mu poskočilo. Copak se skutečně rozešli? Seděl na posteli a čekal, až jeho mozek začne opět naplno pracovat. Samozřejmě, byl to pouhý sen. Jeho dozvuky mu však stále svíraly mysl a zasévaly jedno semínko pochybností za

druhým, čím déle o všem přemýšlel. Potřásl hlavou, vyskočil z postele a rychlými kroky procházel celý byt. Zastavil se. V koupelně se svítilo. Zpoza dveří vycházelo tlumené světlo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a zaklepal. Zkusil kliku. Bylo odemčeno. „Ty se mnou nemluvíš?“

Možná by mu odpověděla, kdyby ovšem byla doma.

Zatraceně.

Ozval se zvonek. Tomáš nadskočil a uháněl z koupelny. Udeřil se do holeně, ale bez povšimnutí spěchal dál. Aniž by se přesvědčil, o koho se jedná, otevřel dveře.

„Stála před naším bytem,“ zadrmolil Petr Hrdlička. „Myslím, že chodí ve spánku.“

„Proboha,“ utrousil Tomáš, podepřel Moniku v podpaží a zavedl ji dovnitř. Otočil se na chlapce. „Díky, kamaráde. Dlužím ti už druhou laskavost.“

„To nestojí za řeč.“

„Zůstane to mezi námi?“ prosil Tomáš a pohlédl na Moniku.

„Bez obav.“

Tomáš vděčně přikývl, zamával a přibouchl dveře.

„Kde se mi touláš?“ vyzvídal, ale odpovědi se nedočkal. Monika byla kdesi za hranicemi reálného

světa, hleděla do prázdna a pohybovala rty. Všiml si jejích špinavých nohou a nasměroval ji do koupelny. Sklopil záchodové prkénko a opatrně ji posadil. Otevřel skříňku pod umyvadlem, vytáhl lavor a napustil ho teplou vodou.

Klečel u ní a omýval jí chodidla. Zítra zajedou na vyšetření k doktorovi. Nejednalo se o první případ, a kdo ví, jak by to mohlo skončit příště. Možná pohledem z Vysokých Tater: *Ahoj, vyšlápla jsem si na Velkou Svišťovku, Zelené pleso odtud vypadá úžasně. Zdraví Monika.*

Osušil jí nohy ručníkem a společnými silami došli do ložnice. Tomáš otočil klíčem a schoval ho k sobě; žádné další výlety.

Ulehli do postele. Tomáš se uvelebil na boku a s podepřenou hlavou Moniku pozoroval. Uběhlo několik desítek minut, možná hodina, když ho z klimbání probral její hlas.

„Proč nespíš?“

„Mám tady jednoho uprchlíka, kterého musím hlídat,“ odvětil Tomáš a pohládl ji po tváři.

„To jako mě?“

„Trefa, zdá se, že jsi náměsíčná.“

Monika se zvedla na lokty. „Zase jsem šla do koupelny?“

Tomáš zakroutil hlavou. „Huř.“

„Tak už mě nenapínej.“

„Přivedl tě ten mladý klučina z druhého patra, co nám tenkrát pomáhal se stěhováním. Prý si stála před jejich bytem. Asi bych měl začít žárlit.“

„Proboha. Nic si nepamatuju. To jsem šla takhle v pyžamu?“

„Přesně tak. S převlíkáním ses neobtěžovala.“

„Vždyť nemám ani podprsenku!“

„No jo, teď už ale vážně žárlím.“

„Víš, jaká to bude ostuda?“

„Slíbil mi, že nic nepoví.“

„Paráda, hned jsem klidnější.“

Tomášova ruka sklouzla z její tváře a zabloudila níž.

„Co si to dovolujete, pane Kratěno?“ žasla Monika. Přestala vyšilovat a skousla si spodní ret.

„Musím vás vyšetřit, paní učitelko.“

„To je nekázeň.“

Zapomněli na všechny starosti a vnímali pouze jeden druhého.

6.

První měsíc školy uplynul jako voda a většině učitelů připomínal dravou řeku. Odehrálo se několik šarvátek.

Fotbálek s tenisákem na školním dvorku skončil kaluží krve. Jeden z chlapců pustil gól a to neměl dělat. Jeho kamarád, jemuž nedávno půjčil sbírku komiksů, neudržel nervy na uzdě a rozrazil mu hlavu o obrubník. Za několik minut ten samý kamarád plakal v ředitelně a mumlal cosi o nehodě.

Dívka z osmého ročníku napadla spolužačku, když zahlédla, jak o přestávce používá stejnou řasenku, kterou od rána postrádala. Než ji ostatní dívky odtrhly, měla za nehty kousky kůže. Útočila na oči. Později večer našla řasenku zapadlou v podšívce svojí kabelky. Vyhodila ji do koše.

Desetiletou žákyni museli odvézt na ošetření poté, co jí spolužák ze zadní lavice zabodl kružítko do ramene. Odmítla mu půjčit gumu, což chlapec také uvedl na svoji obranu. Lítost projevil až doma po zákazu televize.

Robert Král trávil většinu času ve svém vypolstrovaném ředitelském křesle a čas od času listoval knihou úrazů, kterou tak rád četl. Od skleněné desky pracovního stolu se přitom odrážel jeho znepokojivý úsměv.

Pohřešování

1.

„Tak vás tady pěkně vítám.“ Monika Kloučková se rozhlížela po tělocvičně. „Mám velkou radost, že je o dramatický kroužek takový zájem. Když jsem ho vyvěsila na nástěnku, počítala jsem s pár odvážlivci, ale v Raskovicích máte pro strach uděláno.“

Místností zašuměl vlažný smích. „V následujících měsících budeme nacvičovat klasiku od barda z Avonu. Ví někdo z vás, koho mám na mysli?“

„Shakespeara, vole,“ zamumlal jeden z chlapců.

„Přesně tak. Williama Shakespeara. A to druhé slovo jsem protentokrát neslyšela,“ odvětila směrem k chlapci, jehož uši zahořely studem.

„Tento pán napsal jeden z nejslavnějších milostných příběhů a my máme štěstí, že ho budeme moci předvést ostatním spolužákům během vánočního představení.“ Ozval se nadšený šepot. „Povězte mi, nenajdeme mezi vámi nějaký reálný pár? Možná by nám to ušetřilo spoustu práce.“

Několik děvčat se zahihňalo a pokukovalo po spolužácích, mezi kterými stál také vysoký kluk s tmavými vlnitými vlasy a plachým úsměvem.

„Nikdo? Nevadí. Však my si poradíme. Dneska si vyzkoušíme pár konkrétních replik a poté vám

přidělím jednotlivé postavy. A pamatujte: není malých rolí.“

Michal Smetana přešlapoval a v jednom kuse se ošíval. Za všechno mohl Petr. Jeho ztracený a znovu nalezený kamarád z dětství. Jejich vzájemné hecování skončilo společnou přihláškou do dramaťáku. Michal dorazil, Petr nikoliv. Pěkný kamarádíček, jen co je pravda.

V posledních týdnech spolu trávili spoustu času. Zvykli si sedávat u vlakového nádraží, kde na vyvýšené zídce klábosili a pozorovali pravidelný příliv a odliv cestujících. Většinou zůstávali až do setmění, dokud jim na holých pažích nenaskočila husí kůže – příznak chlapců, kteří nechtějí domů.

Michal pozoroval učitelku, jak rozdává materiály. Postupovala k němu. Mohl odejít. Nikdo ho tu nedržel. Byla tu však jedna věc. Sny, které s ní sdílel. Poprvé to mohl přičítat náhodě, ale podruhé... něco se stane. Musí ji varovat, ale bude ho brát vážně? Kdyby slyšela, co on, uvěřila by.

Bzučení.

„Tak a jednou pro tebe.“ Učitelka proplula kolem něj a zamávala mu před nosem několika vytištěnými papíry.

„Díky,“ vyloudil úsměv a začal číst první odstavec.

„Jsi nervózní?“ pronesl kdosi za jeho zády.

Michal se otočil a spatřil Petrovu sestřenicí.

Kdyby šlo o kohokoli jiného, odpověděl by záporně, ale momentálně by si nevybavil ani vlastní jméno.

„Ahoj. Já... no, nejsem zrovna dvakrát ve svojí kůži.“

„Já taky ne.“

„Copak?“

„Zaběhnul se nám pes. Vzala jsem ho do lesa.

Měl rád dlouhé procházky. Viděl srnku a vystartoval jako pako. Normálka. Vždycky přiběhnul. Ale včera...“

„Špatenka. Můžu nějak pomoc?“

„Po škole jdeme s Hankou a bratránkem na pátrací akci. Taky vyvěsíme pár letáků. Chceš se přidat?“

„Jasně.“

„Myslíš, že ho najdeme?“ vyzvídala a upřela na něj světle modré oči.

Zadíval se na ni: Lenka Pospíšilová; utrápená... a krásná.

„Snad jo.“

Lhal, ale to bylo v pořádku.